

med et Beløb af 600,000 Kr. Det er jo ikke saa lidt, men det er dog, saa vidt jeg ved, ikke tilstrækkeligt. I Virkeligheden har ifølge de fem sidst aflagte Statsregnskaber Udgiften udgjort gennemsnitlig 900,000 Kr. Det vilde maaske for den finansielle Klarheds Skyld være ret hensigtsmæssigt, om der paa Finanslovsforslaget blev opført et Beløb, der svarede til, hvad Udgiften gennemsnitlig har udgjort i de forløbne fem Aar. Jeg har i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget forgæves søgt nærmere Underretning om, hvorledes denne Bevilling anvendes. Det er muligt, at der andetsteds findes offentliggjorte Meddelelser herom. Men jeg vil dog sige — og denne Bemærkning gælder ikke blot dette Punkt, men adskillige andre —, at naar man sysler med Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, kommer man paa den Tanke, at der maaske kunde være nogen Grund til at foretage en Revision af det Stof, som disse Anmærkninger indeholder. Man ser lange Lister over Retsbetjente og Distriktslæger, og faar at vide, hvor meget hver af dem har i Gage i Henhold til bestaaende Love, hvor meget de have i Alderstillæg o. s. v. Muligt kunde en Del af dette Stof undværes. Paa den anden Side ser man store Nybevillinger — som Bevillingen til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme —, som man ikke faar nogen nærmere Oplysning om i Anmærkningerne. Jeg forstaar meget vel, at det høje Ministerium har faaet disse Anmærkninger, om jeg saa maa sige, som en Arv fra dets Forgænger, og det er ganske naturligt, at man ikke straks er skreden til at omkaldfatre dem, men jeg beder taget under Overvejelse — det er særlig den højtærede Finansminister, jeg her tillader mig at henvende mig til —, om der ikke er nogen Grund til at revidere det Stof, som indeholdes i Anmærkningerne baade i Retning af at udelade noget og i Retning af at tilføje noget.

Jeg skal nu vende mig til et Punkt, som ikke vedrører Finansloven, men som jeg antager, det alligevel ved denne 1ste Behandling af Finansloven maa være tilladt at komme ind paa, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det ikke nu kunde være paa Tide, at vi fik en Lov om betingede Straffedomme. Derved forstaaes, som det for øvrigt vil være det høje Ting bekendt — Sagen har jo allerede været til Behandling en Gang i dette Ting — saadanne Straffedomme, som ikke fuldbyrdes straks, men i hvilke det fastsættes, at Fuldbyrdselsen af Straffen skal udsættes i

en Aarrække, og hvis det saa viser sig, at vedkommende i denne Aarrække holder sig ærligt og vel og ikke begaar nogen ny Lovovertrædelse, falder Straffen bort. I Mellemtiden, indtil dette har vist sig, bevarer han sine borgerlige Rettigheder. Men hvis han begaar en ny Lovovertrædelse, vil eller kan det føre til, at han ogsaa kommer til at lide Straf for den tidligere begaaede Forbrydelse. Denne Sag var jo fremme her i Rigsdagssamlingen 1901—02, idet der blev fremsat et Lovforslag af trede Medlemmer, de to Jurister, den tredje Filosof. Af disse tre Medlemmer, der alle vare fra København eller Københavns Omegn, sidder nu kun et, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) i denne Sal. Sagen kom først frem i Slutningen af Samlingen, kom først til 1ste Behandling i Slutningen af April Maaned. Der blev nedsat et Udvalg, og dette Udvalg afgav ved Samlingens Slutning den summariske Beretning, at der ikke havde været Tid til at skrive nogen Betænkning om denne Sag. Jeg tror, at nu, efter at det Lovstof og det Lovarbejde, som i højeste Grad har bebyrdet Tinget, nemlig Skattelovene, er fra Haanden, maa der meget godt kunne blive Tid og Pusterum til at tage denne lille Sag op. Den kræver i Virkeligheden ikke noget stort Arbejde og ikke noget nyt Apparat af Embedsmænd. Efter den Behandling, denne Sag fik i dette Ting, maa jeg ogsaa antage, at den kan gøre Regning paa dette Tings Tilslutning. Saa vidt jeg har kunnet se, var der blandt Talerne her i Tinget enstemmig Tilslutning til Sagen.

Saa bliver Spørgsmaalet, hvorledes den højtærede Justitsminister stiller sig til Sagen, og jeg maa erkende, at hans Tilslutning var ikke saa ubetinget. Han mente, at det kunde ordnes administrativt. Nu er der naturligvis nogle, som ville mene, at denne Sag er ordnet administrativt, saa at det vil være overflødig nu at tale om den. Det er jo bekendt, at vi have faaet noget i Retning af betinget Benaadning, og Justitsministerens Mening har været, at den betingede Benaadning mulig kunde træde i Stedet for betingede Straffedomme. Er da det, som er sket, noget, der vilde gøre en saadan Lovgivning overflødig eller lidet værdifuld? Jeg tror det ikke. For øvrigt kunde det jo være højt interessant at faa nærmere Oplysning fra den højtærede Justitsministers Side om, i hvilket Omfang og efter hvilke Regler der fra hans Side er hand-